

TOP SECRET

szigorúan titkos

*fine
selection*

SARINA BOWEN
ÉS
ELLE KENNEDY

SARINA BOWEN
ÉS
ELLE KENNEDY

TOP SECRET

szigorúan titkos

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

EGY IDEGEN LESZ A BEFUTÓ

Keaton

– **N**ÉZD! – SUTTOGJA ANNIKA A FÜLEMBE. Apró kezével megszorítja a combom az asztal alatt, miközben arcával finoman az ajtó felé mozdítja az állam. – Cuki az a srác.

– Ez igazán diszkrét... – cukkolom, mielőtt egy felületes pillantást vetnék a figyelmének tárgyára. Csak egy magas, barna hajú srác az, semmi különös, már amennyire én meg tudom ítélni. – Mi lenne, ha ezt a beszélgetést eltennénk későbbre?

Annika a szemét forgatja.

– Mindketten tudjuk, hogy nem lesz itt semmilyen beszélgetés, Keaton. Szeretsz játszadozni, de valójában nem fogod végigcsinálni.

Ezúttal elfelejti lehalkítani a hangját.

– Mit nem fogsz végigcsinálni? – kérdezi az egyik Alpha-tesóm az asztal túloldaláról. Tanner, Judd és én beugrottunk a kampuszon lévő Starbucksba egy kis edzés utáni koffeinre. Annika következő órája közvetlenül az utca túloldalán lesz, így ő beszaladt köszönni.

– Semmiség – felelem Tannernek.

Már ha annak lehet nevezni, hogy a barátnőd hármaszni akar egy másik pasival.

Ja, édes hármast akar, és én meg azt hittem, hogy hat együtt töltött év után már nem tud meglepni.

Annikával már a gimnázium első éve óta elválaszthatatlanok vagyunk. Minden apró részletet tudok róla, kezdve attól, hogy mit szeret enni, odáig, hogy mi akasztja ki. Tudom, hogy szorong a hosszú soroktól, tüsszög, ha fahéjat érez, és imádja a strandot, de utál síelni.

Amit nem tudtam, az az, hogy a barátnőm egy édes hármáról fantáziál. Amikor először felhozta, azt hittem, hogy csak viccel. Annika Schiffer, egy lakberendezési cég örökösnöje egyszerre két pasival akarja csapatni? *Ja, persze.*

A csajom elnök a lányszövetségünkben, mindennap gyöngysort visel (és nem a pikáns fajtából), és tizennyolc éves korunkig kellett várnom a szüzességünk elvesztésével. Ne érts félre, ő nem valami kiállhatatlan, karót nyelt, gazdag liba. Annika vicces, melegszívű és kemény, ha valaki megpróbál szórakozni vele vagy a szeretteivel.

De ő akkor is... Na jó, kimondom. Vanília típus.

Fel se merült bennem, hogy komolyan gondolja ezt az édes hármast egészen a múlt hétig, amikor megkérdeztem tőle, hogy mit szeretne a születésnapjára, és újra felvetette az ötletet.

A füléhez hajolok, hogy Tanner és Judd ne halljon meg.

– Ne aggódj, bébi, nem csak beszélgetni fogunk róla – súgom.

Annika megborzong, majd káprázatos mosolyt villant rám. Az arca hibátlan. Klasszikus vonások, telt ajkak és sima bőr, ami épp a megfelelő mértékben harmatos. Rengeteget pénzt ad ki és keményen megdolgozik azért, hogy ilyen legyen a bőre. Jártam a fürdőszobájában, és láttam az összes terméket, amit az arcára ken, hogy ennyire tökéletes legyen. Nem is beszélve arról a kozmetikai kezeléstről, ami

miatt minden hónapban New Yorkba repül, mert a kis egyetemi városban, ahol élünk, nincs „hossaértő kozmetikus” – az ő szavai, nem az enyéme.

Jól jön neki, hogy az apjának van egy helikoptere, amivel meg tudja oldani a havi kiruccanásait.

Én aztán nem ítélem őt el emiatt. Az én apámnak van egy saját magángépe.

– Alig várom – mondja, majd felpattan az ölemből. – Bébi, gyere át este edzés után, oké? Most indulnom kell az órára.

– Rendben, akkor később.

– Sziasztok, fiúk! – integet Annika, ahogy az ajtó felé libben.

– Viszlát! – kiált utána Tanner, és ha nem tévedek, vágyakozó pillantást vet a barátnőm fenekére.

– Haver! – mondom. – Ha már szemmel dugod a barátnőmet, legalább csináld úgy, hogy ne vegyem észre.

– Miért? – vitatkozik Tanner. – Ez hízelgő rá nézve. Neked pedig tudnod kell, hogy milyen szerencsés vagy. Különben is, ártalmatlan vagyok. – Széles mosolyt villant rám. – Egyébként, mik a terveink hétvégére? – kérdezi. – Az Elnöki táncpárbaj, ugye?

Megrázom a fejem.

– Ember, az csak kábé két hét múlva lesz.

– Komoly? Miért gondoltam, hogy hamarabb?

– Mert hülye vagy – mondja Judd segítőkészen.

Tanner bemutat neki, aztán újra felém fordul.

– Tudod már, hogy mivel rukkolsz elő?

Fogalmam sincs. És nem, a tánc nem tényleges követelmény a diákszövetség elnökválasztásán. De régen az volt. Néhány évtizeddel ezelőtt az Alpha elnöki posztjára pályázók arra jutottak, hogy csak egy táncversennyel dönthetik el, ki a legalkalmasabb a vezetésre. Így

született meg az Elnöki táncpárbaj. A nappalink falain ott lógnak a régi képek, amiken jól öltözött, hátrafésült hajú férfiak láthatóak, karjukon pörgős szoknyás lányokkal.

Az Alpha Deltának régóta tartó tradíciói vannak, amik jóval a piros műanyag pohár feltalálása előtt kezdődtek. De napjainkra az Alpha Delta fejlődött. Vagy visszafejlődött, attól függ, kit kérdezel. Ahelyett, hogy elvárnák, hogy a mozdulataid tökéletesek legyenek, inkább azt várják el az elnökjelöltektől, hogy egy tökéletes buli megrendezésével kápráztassák el a tagokat. És itt egy epikus eseményre gondolok. Monumentálisra. Egy olyan bulira, amire évekkel később is emlékezni fognak.

Bár a táncmozdulatokhoz hasonlóan nem vagyok teljesen biztos abban, hogy a partiszervezés megbízható módja annak, hogy kiderüljön, kiből lesz jó elnök. Persze, az Alpha Delta sok bulit szervez, de van erre egy külön bizottság.

Az elnöki szerep valójában elég béna, legalábbis Reedsy, a jelenlegi elnökünk így gondolja. Miután bedobtam a nevem a versenybe, félrehívtak, és elismerte, hogy ez egy uncsi pozíció, és át kellene gondolnom.

– Kurva sok felelősség nehezedik a vállamra, haver – siránkozott.

Egy pillanatra elgondolkodtam azon, hogy visszalépek. Hogy őszinte legyek, csak azért indulok, mert fénykorában apám volt az Alpha Delta elnöke, előtte pedig a nagyapám. Ez az oka annak, hogy *nem* szállhatok ki. Apám kiborulna, ha a Hayworth-örökség velem érne véget.

Szóval, van tíz napom arra, hogy megszervezzek egy legendás bulit.

– Talán fel kellene bérelnem egy rendezvényszervezőt?

– Kizárt – válaszolja azonnal Judd. – Ha az a faszfej Bailey rájön, leváltat téged.

– Már hogy tehetné meg úgy, hogy még meg sincs választva? – mutat rá Tanner.

Akárhogy is, nem akarom, hogy csalással vádoljanak. Jó nagy púp lenne a hátamon.

– Egész vasárnap agyalhatunk a bulin, de előtte szombaton meg kell nyernünk a meccset.

– Ó, abban nem lesz hiba – ígéri Tanner.

Csakhogy én nem vagyok ebben olyan biztos. Nem csak a Northern Mass támadójátéka miatt aggódom. Azt hiszem, apám el fog jönni a meccsre, szóval a sima győzelem nem lesz elég. Ha a Northern Mass játékosai nem zokognak majd a sisakjukba a negyedik negyed után, az apám a másnapi brunchot is pokollá fogja változtatni.

És én még azt hittem, hogy a hétvégét a pihenésre találták ki.

– Na jó – mondja Judd. – Beszéljünk a kampányodról a másik vasárnap esti megbeszélés után.

– Milyen megbeszélés?

Agyalok, hogy miről lehet szó, de dunsztom sincs.

– A Beavatási Bizottság – segít ki, és kiissza a kávéja maradékát.

Ja, az!

– Azon nem kell részt vennem. Idén nem vagyok a bizottság tagja.

– De küldtem neked erről e-mailt – nyafog Judd. – Szóltam, hogy szükségem van rád. Közeleg a beavatás éjszakája, és a bizottság béna.

– Egyébként ki van benne? Mit tervezel?

Jegyzet saját magamnak: vasárnap este legyek teljesen elérhetetlen. Kizárt, hogy újra beüljek a Beavatási Bizottságra. Tavaly is kicseszett idegesítő volt.

– Ott van Ahmad, aki okos, de unalmas. Paul, aki csak unalmas. Owen, aki vicces, de nem túl kreatív. És Paxton, aki csak dísznek van – sóhajta. – Mindegy. Legalább ezúttal Bailey nincs benne.

Emlékszel, hogy tavaly mennyire kinyírta a hangulatot? Kurvára utá-
lom azt a csávót.

Nem nagy titok, hogy Judd azóta rühelli Luke Bailey-t, hogy a srác másodévesen bekerült az Alpha Deltába. És mondjatok rá, amit akartok, de Judd csak akkor viselkedik seggfejként, ha úgy érzi, meg-
van rá az oka. Ő egy ízig-vérig Alpha-tesó, aki hisz a férfibarátság-
ban, a pacsikban, és szerinte a barátság akkor válik hivatalossá, ha
együtt véreztetek, együtt buliztatok, és együtt éltétek túl a másna-
posságot.

Luke Bailey nem osztja ezt a filozófiát. Abban a pillanatban, hogy
gúnyosan felhorkantott Judd ökölpacsiján, hivatalosan is szerzett
magának egy ellenséget Judd Keller személyében.

Azóta a viharos ismeretségük csak egyre romlik. Luke nagyképű
seggfejként tud viselkedni, és Judd utálja, ha kigúnyolják vagy elíté-
lik őt.

Ó, és ezek mellett Bailey megdugta Judd exét. Szóval ez van.

– Túl sok mentális energiát fordítasz arra a csávóra – informálja
Tanner Juddot. Tanner pszichológia szakos, és folyamatosan oszto-
gatja (amúgy egész jó) tanácsait, amiket viszont többnyire mindenki
figyelmen kívül hagy. – A harag dédelgetése nem tesz jót a mentális
egészségednek.

– Először is, ha még egyszer azt mondd, hogy *mentális egészség*,
leütlek. Tudod, hogy mit gondolok erről, tesó! – Judd tekintetében
felháborodás villan. – Másodszor pedig, Luke Bailey megdugta a ba-
rátnőmet. *Mindig* is haragudni fogok arra a pöcsre.

– Exbarátnő – sóhajtok, de ettől Judd mélyen elkomorul. Mind-
ketten csapattársak vagyunk, és lojális vagyok hozzá, de nem félek a
nevéen nevezni a dolgokat. – Te és Therese már hónapokkal azelőtt
szakítottatok.

– Én és Therese *soha* nem szakítottunk. Persze, egyszer-kétszer tartottunk egy kis szünetet, de ő akkor is az én csajom – mondja Judd feszülten. – Ezt mindenki tudja.

– Bailey azt állítja, nem tudta – jegyzi meg Tanner.

– Baromság. Csak kamuzik, és most megpróbál kibaszni Keaton-nel is! – morogja Judd. – Azért szállt be az elnökválasztási versenybe, hogy kicsesszen velem. Egyszerűen tudom.

– Gondolod? – néz rá Tanner szkeptikusan. – Mert eléggé szociopata lenne, ha odáig elmenne, csak azért, hogy bosszantson téged.

– Ja – értek egyet kuncogva. – Bailey egy pöcs, de nem tudom elképzelni, hogy csak azért bevállalná az Alpha Delta vezetésének óriási felelősségét, hogy szimbolikusan bemutasson neked.

Bár ha őszinte akarok lenni, *nem tudom*, hogy miért akar Luke Bailey elindulni az elnökválasztáson. Amióta csatlakozott hozzánk, nem mutatott sok érdeklődést az Alpha iránt.

– Tutira megtenné csak ezért – érvel Judd.

– Hé, óránk lesz – emlékezteti Tanner a duzzogó haverunkat. – Át kéne mennünk.

– Legyen. – Judd hátratulja a székét, és feláll. Felhős tekintete ismét találkozik az enyémmel. – Komolyan mondom, ember. Bailey rossz arc, és szét kell rúgnunk a seggét ebben a kampányban. Nem hagyom, hogy ő legyen az elnökünk.

– Ne aggódj! Nem lesz az.

Miután a barátaim elhúznak, fáradtan sóhajtok egyet. Jelenleg nem érdekel különösen Judd és Bailey marakodása. Meg kell nyernem egy meccset, meg kell terveznem egy kampányt, és le kell nyűgöznöm az apámat.

Ó, és a barátnőmet is boldoggá kell tennem.

Odamegyek a pulthoz egy újratöltésért, aztán letelepedem egy kényelmes helyre a kávézó sarkában, és megnyitom a tegnapi este letöltött alkalmazást. Nem hazudtam korábban Annikának, nem felejtettem el a szülinapi kérését. Csak előtte egy kicsit utána kell járnom a dolgoknak.

Üdv a Kinken!

Add hozzá a profilképed.

Add hozzá a biód.

Ezeket már tegnap éjjel ki akartam tölteni, de az Alpha-tesók be-
lerángattak egy durva *Red Dead Redemption*-maratonba, amit hajnali
háromig nyomtunk. Most gyorsan végigpörgetem a galériám, amíg
megtalálom a megfelelőt, amin Annikával pózolunk. Tavaly nyáron
lőttük a képet Easthamptonban.

Annika dögösen fest az apró bikinijében, és az én hasizmaid is fe-
szülnek, már ha mondhatom ezt. Levágom az arcunkat a képről, és
feltöltöm.

Egyelőre kihagyom a biót, mert türelmetlen vagyok. Először lát-
ni akarom, hogy mit kínál ez az alkalmazás, utána ráérek azon törni
az agyam, hogyan fogalmazzam meg száznegyvenöt karakterben azt,
hogy a barátnőm egyszerre két pasival szeretné csinálni.

Tulajdonképpen ezzel nagyjából meg is van, hogy mit kéne odaírni.

Ettől függetlenül kíváncsi vagyok a felhozatalra. A *Kink* in-
kább egy alkalmi kapcsolatokra építő applikáció, és nem társkereső.
Örömmel fedezem fel azt is, hogy ez az app lehetővé teszi a felhasz-
nálóknak, hogy olyan embereket keressenek, akik érdeklődést mutat-
nak bizonyos megállapodások iránt.

Rányomok a keresési szekcióban az édes hármas mezőre. Meg-
lepően sok lehetőség van, olyan kombinációk, amelyek még csak

eszembe se jutottak. Annika viszont egy másik srácot akar, így a leg-egyszerűbb opciókon vacillálok:

f/l/f

f/fl

Az ujjam a *f/l/f* gomb felett lebeg. A másik opció, azt hiszem, azt jelenti, hogy a fiúk is egymáshoz érhetnek. Eljött az igazság pillanata. Néhány srác már a gondolatát is utálná, de én nem tartozom köztük. Én egy tudós vagyok. Én kísérletezem.

Egyszer még álmodtam is arról, hogy egy férfival szexelek. Vagy kétszer. Ezt sosem említettem meg Annikának. Miért is tettem volna? Arról is álmodtam, hogy találkozom egy szegfűszeges cigit szívó sárkánnyal. Bármit is talál ki az agyam alvás közben, annak nincs hírértéke.

De hazudnék, ha azt mondanám, hogy Annika sokkoló születésnapi kérése lelombozna. Egyszer bármit szívesen kipróbálok. És ebben az appban annyi mezőt jelölhetsz be, amennyit csak akarsz. Szóval, miután a vállam felett megbizonyosodom arról, hogy senki sem figyel, mindkét lehetőséget leokézem, megnyitva annak lehetőségét, hogy az élet vadabb oldalát is kipróbáljam.

Az édes hármashoz viszont egy idegennel kell megtörténnie. Biztos vagyok benne, hogy bármely diákszövetséges tesóm szívesen segítene egy emlékezetes éjszakát szerezni a csajomnak. Nos, kivéve Dant, aki csak a pasikra bukik. És, nos, Bailey-t, aki seggfejnek tart. Én is seggfejnek tartom őt, szóval azt hiszem, kvittek vagyunk.

De nem csinálhatom ezt olyannal, akit ismerek. Mi van, ha az egész este kibaszottul kínossá válik? Ha egy tesóval csinálnánk, akkor továbbra is együtt kellene élnem vele. Ha egy csapattársammal, akkor továbbra is látnom kellene őt az öltözőben.

És ott az ellenkező forgatókönyv. Mi van, ha nem lesz kurvára kínos? Mi lesz, ha nagyon is bejön a dolog?

Ja, nem akarom, hogy a haverjaim elítéljenek. Akkor egy idegen lesz a befutó.

Hátradőlök a fotelben, és elkezdek húzogatni az appon.

STATISZTIKAILAG NEM VALÓSZÍNŰTLEN

Luke

MA ESTE MEGKÉRDŐJELEZEM életem összes döntését. És mind-
ezt egy automata miatt.

Itt állok csütörtök este nyolckor a könyvtárban. Farkaséhes vagyok. Holnap estig nem lesz újabb műszakom a klubban, szóval az anyagi lehetőségeim szűkösek. Így hát beteszem az utolsó két egydollárosomat az automatába, és megnyomom a gombot, hogy kiadja a mogyoróvajás perccemet. A fémtekerccs elfordul, a zacskó elkezd mocorogni.

A gyomrom megkordul a várakozástól. Nem volt a legokosabb dolog kihagyni a vacsorát, hogy a statisztikai laborban kockuljak. De igyekszem pénzt és időt is megtakarítani – ebből a két dologból hiány van az életemben.

Mondjuk azt, hogy nem vagyok egy szerencsés srác. Mielőtt megkapharinthatnám a szerény vacsorám, az automata leáll, a percek pedig megakadnak, a műanyag zacskó egyik sarkánál fogva csüngenek az állványon. Beragadtak.

– A francba – motyogom. Ököllem megküldöm az automatát, de semmi sem történik. *Meglepő.* – Hogy a francba lehetek ilyen szerencsétlen!

– Ez tényleg szerencsétlen – ért velem egyet egy halk hang. – De statisztikailag nem valószínűtlen.

Megfordulok, és egy vékony, óriási szemüveget viselő lányt pillantok meg, aki arra vár, hogy sorra kerüljön az istenverte automatánál.

– Van bármi esély arra, hogy te is mogyoróvajás perecet akarsz venni?

Megrázza a fejét.

– A mogyorótól anafilaxiás sokkot kapok.

– Szar ügy. Ez is balszerencse, de statisztikailag nem valószínűtlen. Elvigyorodik.

– Kölcsönadjak pár dollárt?

– Köszönöm, nem – mondom gyorsan.

Igyekszem, hogy soha ne kérjek kölcsön semmit a gazdag gyerekektől, akikkel egy suliba járok. Így amikor summa cum laude lediplomázom, és megkapom a lehető legjobb melót, senki se mondhatja majd azt, hogy a segítségükkel sikerült elérnem.

Sok szerencsét kívánok neki, és elhagyom a könyvtárat. Az egyetlen lehetőségem az, hogy hazamenjek az Alpha Deltába, és csináljak magamnak egy újabb sajtos szendvicset. Szóval feljebb húzom a hátizsákom vállpántjait, és elindulok az ajtó felé.

Ahogy átkelek a fákkal teli, vörös téglás kampuszon, úgy érzem magam, mintha egy filmforgatáson lennék. A régi gázlámpák sárgás fényeket vetítenek az utcákra. A fiatal Rockefellerek és Carnegie-k meg a többi gazdag diák a divatos, kikötőbe illő cipőikben halad el mellett.

Egyszerre szeretem és gyűlölöm. Az egész életemet ennek a városnak a peremén töltöttem. Egy diák sem hagyja el a kampuszt, hacsak nem a reptérre tartanak. Számukra olyan, mintha a vörös téglákon túl nem létezne egy város.

De létezik. És nem szép. Darby egy régi malomváros, ami az egyetem megalapítása utáni évszázadban nehéz helyzetbe került. Valaha bájosan régimódi és szeretetre méltó volt. Mostanra egy igazi szarfé-szek lett belőle.

Amikor tizennyolc lettem, megtaláltam az aranybilétát a saját csokoládémban. Komolyan, majdnem olyan varázslatos volt. A középiskolai tanácsadóm javasolta, hogy töltsen ki a Darby Egyetem jelentkezési lapját.

– Az iskola a helyieknek elengedte a tandíjat. Csak próbáld meg, kölyök! Sosem tudhatod. A teszteredményeid miatt azt már úgyis tudjuk, hogy bekerülsz az államira. Ide meg jelentkezz a móka kedvéért!

Beadtam, aztán el is feledkeztem róla. De áprilisban megkaptam postán azt a bizonyos vastag borítékot.

„Üdvözöljük az 1804-ben alapított Darby Egyetemen. Íme az ösztöndíja.”

Ingyenmenet a városi srácnak. Még akkor sem hittem el, amikor elolvastam a levelet. Úgy tűnik, hogy Connecticut állam nyomást gyakorolt az egyetemre, hogy javítsa a kampusz és a város kapcsolatát. Ennek az eredménye volt a városiaknak járó ösztöndíj.

Ingyenes tandíj. Ha még három féléven át nem omlik össze az életem, akkor Amerika egyik leginkább ünnepezt egyeteméről lesz diplomám.

Sajnos az ösztöndíjam nem fedezi a szállást és az ellátást. Gyanúm szerint azt feltételezték, hogy a helyieknek nem lesz szükségük kolleszra. Tavalyig egészen jól el is voltam az anyámmal.

De az, hogy otthon lakjak, már nem opció. Szóval, a Darbyn a második és a harmadik évem arról szólt, hogy megküzdjek a hajléktalansággal és az éhezéssel a diplomázásig. A kollégium és a kaja drága, ezért elkapkodva jelentkeztem az Alpha Deltába, és megszereztem ott a legolcsóbb szobát. Probléma megoldva.

Mondhatni.

Tavaly két szar munkát is bevállaltam, amíg nem találtam egy jobbat a klubban. Az új helyem tizenkét óra munkáért többet fizet, mint amennyit korábban kétszer annyi idő alatt kerestem. De a kései munkaórák kikészítenek.

A közelgő végzős évben az iskolai leterheltségem még brutálisabb lesz. Ezért azon pörög az agyam, hogyan tudnám csökkenteni a munkaidőmet.

Két hete egy részeges filmmaratonon az egyik Alpha-tesó elárult valamit, amiről addig nem is tudtam.

Érdekesség: az Alpha-elnöknek nem kell lakbért fizetnie. Ingyen szobát kap.

Ingyen. Szobát.

Szóval, találjátok ki, hogy ki indul az elnökválasztáson!

Az Alpha Delta háza egy nagy és régi Tudor-stílusú kúria a kampusz szélén. Úgy lépek be a bejárati ajtón, mintha az enyém lenne a hely. Mert az enyém is, legalább annyira, mint bárki másé. Nem számít, hogy nem vagyok harmadik generációs Alpha Deltá-s, mint pár szépfiú, aki itt él. A tagdíjat én is befizetem, és csak ez számít.

– Helló, srácok! – köszöntöm négy tesómat. Este nyolc van, és mivel egyiküknek sincs melója, éppen pókereznek.

– Bailey – morogja Jako, a legközelebbi barátom a házban. – Hogy megy?

Mögé állok, és a kezében lévő lapokat bámulom. Van egy pár dáma, és a flopnak köszönhetően van két tízes és egy nyolcas az asztalon. Két pár, nem rossz felhozatal, de nem szabad elragadtatnia magát. Juddnak csak egy tízesre van szüksége ahhoz, hogy három egyforma lapja legyen. És ahogy nézem, Judd emel, Jako pedig megadja.

Egy pillanatig tanulmányozom Judd arcát, és megállapítom, hogy nincs három tízes a kezében. Blöfföl. De persze nem vagyok olyan hülye, hogy bármit is mondjak. Judd utál engem. Így csak várok és figyelek. A turn után – kőr dáma – Jakónak fullja van. Újra emel, a többiek pedig dobják a lapjaikat.

– Ügyesen toltad – mondom Jakónak, miközben begyűjti a nyereményét. – Valószínűleg még több pénzt is kihúzhattál volna Juddból, ha az utolsó körben is emelsz.

– Kizárt – vitatkozik Judd, csak mert annyira rühell engem. Tavaly egy tógapartin véletlenül lefeküdtem az exével, amivel súlyosan megszegtem a tesókódexet.

Védememre szóljon, hogy nem rossz szándékkal tettem. Therese cuki volt, én pedig becsíptem, és egyszer sem említette nekem Judd nevét. Mondanom sem kell, hogy ez volt az utolsó Alpha Delta-buli, amin részt vettem. Most már csak a kötelező rendezvényekre jövök el.

Jako szerint az egész katasztrófa elkerülhető lett volna, ha csak egy kicsit is „nyitottabb” vagyok. Húha, úgy tűnik nem vagyok *nyitott*.

Ez az igazság, de ez nem csak az én hibám. Bárcsak az Alpha Deltában töltött időm olyan lenne, mint egy hollywoodi vígjáték, amiben hajnalig viccelődünk a haverokkal, és kiélvezzük az örült egyetemmi éveket. És talán vannak itt olyan srácok, akiknek ez a valóság.

De én keményen dolgozom, és próbálok zsonglőrködni a tengernyi feladatom között. Ezeknek a srácoknak fogalmuk sincs arról, hogy milyen az életem.

És én el se mondom nekik, mert ez a sok szarság annyira sötét és unalmas.

Szóval ja, nem fektettem sok melót abba, hogy minden egyes Alpha-tesót megismerjek, és úgy tűnik, ez hatalmas bűn. Jako szerint ha csak harminc másodpercnél többet beszéltem volna Judd-dal, akkor tudtam volna Therese-ről.

De miért dumálnék vele? Már a találkozásunk első percétől bunkó volt velem. Az életben nem lesz mindenki a legjobb barátod. Vannak olyan személyiségek, akik vonzanak, és olyanok, akik taszítanak. Szóval azokkal az Alpha-tesókkal barátkoztam össze, akikkel jól kijövök, a többieket pedig figyelmen kívül hagyom.

Legalábbis, eddig így tettem.

Sajnos ha én akarok lenni az Alpha-elnök, akkor változtatnom kell ezen a tökéletesen észszerű stratégián. Nem engedhetem meg magamnak azt, hogy ellenségeim legyenek. Ezért lenyelem a büszkeségem, és Juddhoz szólok:

– Nagyon okosan játszottál – dicsérem őt. – Nem semmi, ahogy blöffölsz. Egyáltalán nem árultad el magad.

Kínos csend telepszik a szobára, miközben Judd gyanakodva néz rám, és a homlokát ráncolja.

– Kösz!

Vállat vonok, és a lépcső felé indulok.

– Beszállsz egy körre? – kiált utánam Jako.

– Nem megy. Beadandót kell írnom.

Ez nem kamu, emellett egynél több bókot nem tudok kinyögni Juddnak. Ráadásul éhen halok.

Felmászom egy lépcsősoron, majd egy újabbon. A harmadik emeleti lakosztály egy hatalmas fürdőszobából és két furcsa alakú hálószobából áll. Az egyik hatalmas, a másik apró.

Természetesen az enyém a gardróbnyi szoba. Ez a ház legolcsóbb szobája, amit soha senki nem akar.

– Olyan, mint egy cselédszoba – mondták nekem a tavalyi szobakiosztáskor.

Úgy tettem, mintha mindannyiuknak szívességet tennék azzal, hogy elfoglalom a miniszobát, holott még ezt is alig tudom megfizetni. Amikor felérek, megállok a lépcsőfordulón a kulcsokkal a kezemben. Nem hallok semmit. Szexhangokat sem.

Édes, édes csend! Keaton biztos a barátnőjénél van.

Igen, a szomszédomat Keatonnek hívják. De ez még semmi, mert ő Keaton Hayworth III. És ami még *ennél* is rosszabb?

Ő az ellenfelem a diákszövetség elnöki posztjáért zajló versenyben.

A srácok többsége szerint ő a biztos befutó. És ja, *papíron* minden elnöki követelménynek megfelel. Szinte mindenki kedveli őt. Az apja egy multinacionális gyógyszeripari vállalat vezetője, így a vagyoni követelményeket is kipipálta. Focizik, szóval az atlétikai képességei is az előnyére válnak.

De mint mondtam, csak papíron felel meg mindennek. A valóságban ő kissé – na jó, *nagyon* – öntelt. A diákszövetség elnökének a többiek igényeit a sajátjai elé kellene helyeznie. Nem hinném, hogy Keaton erre képes lenne, és a kampány előrehaladásával ezt a többiek is észre fogják venni.

Ha úgy döntök, hogy lejárató kampányt indítok Mr. Izomagy ellen, akkor az *ostoba* és az *önző* jelzőket mindenképpen használni fogom.

Az elképesztően dögös is jogos lenne, de inkább belehalnék, mint hogy ezt elismerjem. Mégis, bár a srác jóképű, akkor sem az esetem.

Nem bukcom a gazdag sportolókra. Ha kedvem támad egy sráchoz, akkor a keményebb típusúakhoz vonzódok. De hé, ha szereted a helyes gazdag csávókat, Keaton a te embered.

Bezárom az ajtót magam mögött. A gyomrom állatira korog. Azt gondolnád, hogy a konyha jó hely a szendvicsalapanyagok tárolására, de tévedsz. Olyan srácokkal élek együtt, akik bármit is találnak a hűtőben, kiszolgálják magukat, mert szemernyi szégyenérzetük sincs. Ők el sem tudnak képzelni egy olyan világot, amiben az utolsó négy szelet sajt az egyetlen dolog, amit megehetnek.

Ezt a leckét a nehéz úton tanultam meg. Most már a saját szobámban tartom a kajámat, és van egy ősrégi hűtőm az asztal alatt. Bár a kompresszor hangos, de legalább hűvösen tartja a sajtom és a majonézem. Az asztalon pedig van még egy vekni kenyér.

Egy perc alatt elkészítem a szendvicsemet, egy papírtányérra teszem, és hátradőlök az ágyamon a telefonommal a kezemben, hogy evés közben szórakoztassam magam egy kicsit.

Még mindig lenne mit tanulnom, de néhány percet csak elpocsékolhatok egy játékkal. Vagy – és ez talán még szórakoztatóbb – azzal, hogy a *Kink* appot pörgetem át.

Egy ideje már nem volt egyéjszakás kalandom. Rengeteg sulis feladatomból volt, és túl sok órát dolgoztam hétvégén a klubban. Újabban a hajnali órákban fekszem le, és próbálok aludni néhány órát, mielőtt Mr. Izomagy el nem kezdené hangosan nyomtatni a klasszikus rockot, miközben felületeket és fekvőtámaszokat csinál a szobájában. Fogadni mernék, hogy otthon egy egész szárnyat fenntart magának. Az valószínűleg sosem jutott még eszébe, hogy mások miatt csendesebb legyen.

Az app kezdőképernyője betöltődik, és feltesz nekem egy csábító kérdést.

Mire vagy ma éhes?

Mintha a szex egy praktikus büféasztal lenne, amiről bármikor bármit választhatok.

Valójában ez a nézőpont eléggé passzol a szexuális étvágyamhoz. Vannak, akik a *Kinken* olyan partnereket keresnek, akikkel kiélhetik a szexuális fantáziájukat. De én inkább a változatosságot keresem rajta. Néha ahhoz van kedvem, hogy formás csajokkal legyek, és a női kéz könnyed érintését érezzem magamon, de pasikkal is kifejezetten jó vadulni.

Néha egyáltalán nem kell választanom. A *Kinken*nek van egy funkciója, ahol párok kereshetnek egy harmadikat az ágyukba. Most erre nyomok rá. *Édes hármások egy karnyújtásnyira.*

Természetesen nem ma este. Be kell fejeznem a beadandóm, mielőtt a hétvégén bevállalom a késő esti műszakokat a klubban. De egy srác is álmodozhat. Különbén is, sok idő kell ahhoz, hogy összejöjjen a hármás. Biztosnak kell lenned abban, hogy mindenki ugyanazt akarja.

Átlapozok néhány ismerős képet. Az egyikén egy dögös pár látható, akikkel már buliztunk együtt. Szórakoztatóak voltak, de a srác túlságosan domináns az én ízlésemnek. Azt akarta, hogy térdeljek le elé, és megmondtam neki, hogy ez nem opció. Aztán itt egy meleg pár. Most nem vagyok abban a hangulatban, hogy két csávóval csináljam, úgyhogy lapozok.

És hűha! Friss hús! Itt egy kép egy olyan párról, akiket eddig még nem láttam. Valahol a tengerparton lehetnek. A csaj bikinije semmit sem bír a képzeletre. Tökéletesek a mellei, és a hasa annyira lapos, hogy akár egy magazin címlapján is ott viríthatna.

A srác izmos karja a lány dereka köré fonódik. Eléggé izmos, de úgy arányosan. Legszívesebben végigsimítanék a szexi hasizmain,

és lecsúsztatnám a tenyerem a fürdőnadrágjába. Kis piros homárok vannak rajta, amitől csak a szemem forgatom.

De összességében ez egy dögös pár. Határozottan vonzóak. A fotó a válluknál van levágva, így nem látom az arcukat. De ezt diktálja a józan ész. Én is ugyanígy tettem ki a saját képem.

Jobbra húzom.

A képernyő megremeg. *Matcheltetek, szexikém*, mondja nekem az app.

– Ó, ugyan, ne túlozz! – mondom, mert szeretem, ha az appok hízelegnek nekem.

Aztán rátérek a komoly feladatra, a profil átvizsgálására.

Huszonéves, párkapcsolatban élő férfi. A huszonéves barátnőm szeretne egy flf/hármast a születésnapjára, amire teljesen nyitott vagyok. Egyéjszakást keresünk néhány hét múlva.

Mindössze ennyit ír. Ó, és a neve LobsterShorts, amivel megnevettet. Legalább elismeri, hogy mennyire nevetséges a felvágós fürdőgatyája. Még egy szavazat a javára.

Az én nevem SinnerThree az appon, mert én is elismerem az igazságot.

Befejezem a vacsorám, és félreteszem a tányért. A srác profilján ott a világitó pont a sarokban, ami azt jelenti, hogy épp online van. Minden pénzemet (ami ugye zéró) feltenném arra, hogy alig néhány órája csinálta a profilt. Eléggé zöldfülűnek tűnik. De ez nem riaszt el. A maradék nem létező vagyonom arra tenném fel, hogy még sosem élvezett el egy másik pasi előtt.

Általában kikapcsolva tartom az app helymeghatározási funkcióját. Senkinek sincs köze ahhoz, hogy éppen hol vagyok. De amikor azon filózom, hogy írjak-e neki, bekapcsolom egy pillanatra, csak hogy megnézzem, vajon a Darby Egyetem egyik hallgatójáié lehet-e a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

profil. Ha csak a srác fürdőgatyájára gondolok, akkor elég esélyes. De azért megváltoztatom a beállítást.

Távolság: 0,9 mérföld.

Újra kikapcsolom. Hmm. Kevesebb mint egy mérföld, az elég közel van. Lehet egy diák, de akár egy gyakornok is a kórházban. Vagy – és ez a legrosszabb eshetőség – egy doktorandusz, aki felbukkan majd a következő üzleti kurzusomon oktatóként. Az eléggé kínos lenne.

Az ujjam az üzenet ikon felett lebeg. Az nem árthat, ha beszélgetek vele, igaz? Megérintem, és elküldöm a szokásos üzenetet.

Hali.

Nem várat sokáig.

LobsterShorts: Hali.

SinnerThree: Jó a profilkép.

Azért mondom ezt, mert a hízelgés működni szokott.

LobsterShorts: Öhm, köszi!

A képernyőn felbukkan egy nevető emoji.

LobsterShorts: Még soha nem próbáltam meg felszedni egy másik srácot. De akkor tessék: a tiéd is. Látom, sokat dolgozol azokért a hasizmokért.

Elképzelésed sincs, vágok vissza. A kockás hasam a megélhetésem alapja. Szóval, egy hármashoz keresel egy srácot, de már az is